

quan trực tiếp đến tiền mặt. Các công ty gian lận trong hoạt động kế toán, các nhà vận động hành lang gian lận bằng cách chiêu đãi tiệc tùng đối với các chính trị gia; các công ty được gian lận bằng cách chu cấp những kỳ nghỉ sang trọng cho các bác sỹ và gia đình họ. Chắc chắn, họ không gian lận tiền trực tiếp. Đó là quan điểm của tôi: gian lận sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu nó không trực tiếp dính dáng đến tiền.

Những kiến trúc sư của vụ sụp đổ Enron – Kenneth Lay, Jefferey Skilling và Andrew Fastow đã lấy đi hàng triệu đô-la tiền lương của rất nhiều phụ nữ cao tuổi. Nhưng bạn có nghĩ rằng họ có thể đánh một người phụ nữ bằng dùi cui và cướp tiền trên tay họ không? Câu trả lời của tôi là không.

Vậy điều gì cho phép chúng ta gian lận khi nó không liên quan đến tiền? Động cơ phi lý trí đó hoạt động như thế nào?

Vì chúng ta ngụy biện quá giỏi cho hành động gian lận của mình nên rất khó để phác thảo một bức tranh là làm thế nào các vật thể phi tiền tệ lại ảnh hưởng đến sự gian lận của chúng ta. Ví dụ, khi lấy một cái bút chì, chúng ta có thể ngụy biện rằng các đồ dùng văn phòng là một phần tiền chúng ta được hưởng. Chúng ta có thể nói rằng việc lấy một lon Coca từ tủ lạnh công cộng là không có vấn đề gì, bởi xét cho cùng, thì tất cả chúng ta đều đã bị lấy đi một vài lon Coca. Có thể Lay, Skilling và Fastow nghĩ rằng việc gian lận sổ sách của Enron sẽ không có